

ԱՌԱԿ.

ԱԳՌԱՒ ՈՒ ԱՂՈՒԷՍ.

Քանի քանի քարոզիչներ՝ գիտուններ
 Խրթառ տըւեր են ամենուն ու կուտան
 Թէ ով մարդիկ, մեծ ու պղծտիկ պարոններ,
 Չէք գիտեր որ ինչ վատ ու ինչ անպիտան
 Բան է ըլլալ շողոքորթ,
 Կամ երեսպաշտ անամթթ.
 Որով կըսես. սուտ գովասանքը քիչ շատ
 Միշտ է սիրեր ամէն մարդ:

Խեղճ ագուաւին օր մը բազդը բանեցաւ,
 Կըտորիկ մը պանիր ընկաւ կըտուցը.
 Գնաց բարձրիկի ծառի մը վրայ թառեցաւ,
 Պատրաստուեցաւ անով անցնել իր քաղցը:
 Բայց պանիրն ալ չէր ուզեր որ շուտ հատնէր.
 Մէյմալ ուսկից այնպիսի որս մը գըտնէր:

Ագուաւուն այն տաղնապին
 Աղուեսուկը վրայ հասաւ.
 Ըզմայլած պանիրն հոտին,
 Վազեց եկաւ կանկ առաւ:

Վեր նայեցաւ տեսաւ որ ինչ կընայիս,
 Ճերմակ պանիր. — Վայ է ըսաւ իմ գըլխիս
 Թէ որ սըւոր կըտուցէն
 Ես աս որսը չըխըլեմ:

Մատիկներուն վրան հանգարտ կոխելով
 Պոչը մէկ գիէն մէկալ գին շարժելով
 Աչքը տընկած ագուաւուկին կընայէր.
 Յետոյ սկըսաւ լեզու թափել, ու կըսէր.

«Ատ ինչ տեսք է աս, հոգի,
 Ի՞նչ սիրուն վիզ, աչք, ագի.

Ատ ինչ կըտուց, ինչ վառվռուն փետուրներ.

Հաւատա որ տեսքդ է ամէն խելքէ վեր:

Իհարկէ ձայնդ ալ հրեշտակի ձայն մըն է.

Աչքիւ լոյսը, ինչ կըլլայ, խաղ մը կանչէ.

Գիտնաս քուրիկ, թէ ձայնդ ալ է տեսքիդ պէս,

Դուն յիրաւի թըռչնոց ու մեր սուղանն ես»:

Այն խօսքերէն

Գովեսաներէն

Ագուաւուկին խելքը գընաց,

Այնպէս եղաւ որ խընտուէն

Կըլթիկ եղաւ, սիրաւ թընդաց,

«Արի սըւոր գովեսաներուն

Շիտակ եղածն յայտնեմ» ասաց.

Կուցը բացաւ

Կա՛ռ մը ըրաւ

Պանիրն ընկաւ,

Հեղը մէկտեղ աղուեսին ալ հետքը կորաւ:

ԳՈՂՈՂ.